

Η ΑΤΥΧΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΒΑΤΤΩ

Ο Άντωνιος Βαττώ, ο μεγάλος ζωγράφος, ο δημιουργός της «Αποθιθέσεως στα Κύθηρα», είχε γίνει, σέ ηλικία τριάντα πέντε χρόνων, ο πιο διάσημος απ' όλους τους καλλιτέχνες της εποχής του. Οι πίνακές του ήταν περιζήτητοι. Οι ευγενείς μάλων μεταξύ τους ποιάς να τον φιλοξενήσουν στον πύργο του. Και η ύψαιότερες γυναίκες της Γαλλίας, του έστελναν κάθε μέρα προσκλησεις για ιδιαίτερες συνεντεύξεις, με μπουκλές από τὰ μολύβια τους...

Μα ο Βαττώ περιφρονούσε τις τιμές και τις δόξες... Ήταν ολόφανερο ότι κάποια σκέφι, κάποια έγνοια τον απασχολούσε... Καμιά γυναίκα δεν μπορούσε να καυχήθει ότι κατέκτησε την καρδιά του. Οι φίλοι του τον είχαν ρωτήσει πολλές φορές, μήπως ήταν έρωτευμένος και τὸ κρατούσε αυτό μυστικό. Έκεινος, όμως, απέφευγε να τους δώσει μιὰ απάντηση...

Εμείς, όμως, μπορούμε να σας φανερώσουμε τὸ μυστικό της καρδιάς του. Ο Βαττώ ήταν έρωτευμένος, τρελλά έρωτευμένος, με μιὰ νέα που ήταν να την δη δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια, τὴ Ρόζα ντὲ Σαιν-Σώλθ... Στὸ διάστημα αυτό, ο Βαττώ κοπίασε για νὰ ἀναδειχθῆ και νὰ ἐπιβληθῆ όχι για κανένα άλλο λόγο, μα για νὰ γίνει ἀξιος της ἀγαπημένης του, για νὰ γεφυρώσει τὸ χάσμα της μεγάλης κοινωνικῆς διαφοράς ποὺ τοὺς χώριζε...

...Μιὰ μέρα — είχαν περάσει δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ τότε — ο πατέρας τοῦ Βαττώ, ἕνας ὑδραυλικός, πήρε τὸ γυιό του και τράβηξαν μαζί για τὸν πύργο τοῦ βαρῶνου ντὲ Σαιν-Σώλθ. Τὸν είχαν εἰδοποιήσει ὅτι ἔπρεπε νὰ πάη ἐκεῖ νὰ ἐπισκευάσει μερικούς τεροχούτες...

Μόλις ἄρχισαν τὴ δουλειά, ο νεαρός Βαττώ ἄρχισε τὰ συνηθισμένα του λάθη. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ τὸν βαρεθῆ ὁ πατέρας του και νὰ τοῦ πῆ:

—Φεύγα ἀπὸ μπροστά μου, ἀνίκα, τεμπέλη!... Δὲν πρέπει νὰ περμινο καμια βοήθεια ἀπὸ σένα! Ἄντι νὰ καθήσουν νὰ μάθης τὴ τέχνη τοῦ πατέρα σου, νὰ γίνης μιὰ μέρα ἕνας καλὸς ἐργατικός, δὲν κάνεις ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ ζωγραφίζεις... Ἀκαμάτι!...

Και ὁ γέρο Βαττώ, ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸν τὸ φιλιππικό, συνέχισε τὴν ἐργασία του, θυμωμένος ἀκόμα με τὸ γυιό του.

Μὰ ὁ Ἄντωνιος, χωρὶς νὰ πάρη στὰ σοβαρὰ τις πατρικῆς ἐπιπληξείας — ἦταν πεια μαθημένος ἀπὸ τέτοια — πήρε τὸ μπλόκ του και τὰ μολύβια του και πήγε νὰ κάνη μιὰ βόλτα στὸ ἀπέρατο πάρκο τοῦ πύργου...

Ήταν ἕνα γλυκὸ ἀνοιχιάτικο πρωινό. Τὰ πουλιά κελαδούσανε, κρυμμένα ἀνάμεσα στὶς φυλλωσιές τῶν δένδρων και βαθεῖα γαλήνη βασιλευσε κάτω ἀπὸ τις δενδροστοιχίες. Ο νεαρός Ἄντωνιος περπατούσε μαγεμένος, νιώθοντας μιὰ γλυκιά, ἀπροσδιόριστη ταραχή στὴν καρδιά.

Ξαφνικά στάθηκε ἀκίνητος...

Σ' ἕνα μονοπάτι, εἶδε μιὰ ὄραια κοπέλλα, καθισμένη σ' ἕνα πάγκο. Ἡ νέα αὐτῆ κοιμόταν ἑλαφρὰ, με τὸ ἕνα χέρι ἀκουμπισμένο σ' ἕνα σκυλάκι. Τὸ γαλαζοματάσο φρουστάνι της, τα κατάεθανα μαλλιά της, τὰ κατακόκκινα μάγουλά της, ἀποτελοῦσαν ἕνα συνδυασμὸ χρωμάτων τόσο ἀπαλό και ἄρμονικό, ὥστε ὁ Βαττώ, θαμπωμένος ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτό, ἄρχισε νὰ ζωγραφίζει στὸ μπλόκ του τὸ σκίτσο της κοιμισμένης, με γρήγορες ἐμπνευσμένες μολυβιές...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ νέα ἐζήτησε. Και τοῦ φάνηκε τότε τοῦ Βαττώ ὅτι δυὸ ἴλιοι ἔλαμψαν στὸ πρόσωπό της...

—Τί κάνετε ἐδῶ, κύριε; ρώτησε ἡ κοπέλλα. Ὀνομάζομαι Ρόζα και εἶμαι κό-

ρη τοῦ βαρῶνου ντὲ Σαιν-Σώλθ...

—Ο Βαττώ τραυλῖσε παραζαλισμένος:

—Εἶμαι ὁ Ἄντωνιος Βαττώ, γυιός τοῦ ὑδραυλικοῦ...

—Μπᾶ! ψιθύρισε ἡ Ρόζα, με τόσο ἑλαφρὰ περιφρονητικό. Και τί εἶνε αὐτὸ τὸ σημειωμάτιο ποὺ κρατᾶτε στὰ χέρια σας;

—Σχεδιάζα τὸ κεφάλι σας, δεσποινίς. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἔλαβα αὐτὴ τὴν τόλμη...

—Γιὰ τὸ δῶ! τὸν διέκοψε ἡ δεσποινίς ντὲ Σαιν-Σώλθ.

Μὲ τὴν πρώτη, ὅμως, ματιά ποὺ ἔριξε στὸ σκίτσο του, τὸ πρόσωπό της ἄλλαξε ἔκφραση.

—Ἔδωγε! φώναξε, ἐνθουσιασμένη. Τὸ σχέδιο αὐτὸ εἶνε πολὺ καλὸ... ἂν και με κολακέει... Ἐπίπατε ὅτι εἶσθε γυιός ὑδραυλικοῦ;

—Μάλιστα, δεσποινί!

—Τί κρίμα! ψιθύρισε ἡ Ρόζα.

Και ἀτομακρύνθηκε, ἐπιτρονώντας στὸν πύργο.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, γύρισε τὸ κεφάλι της και εἶπε στὸν πῆλοπο Βαττώ:

—Μὴν ἀπελιπίστετε!... Ἴσως μιὰ μέρα νὰ γίνετε κάτι περισσότερο ἀπ' ὅτι εἶσθε τώρα! ***

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ο Βαττώ δὲν λησιμόνησε στὸ διάστημα αὐτό. Και μιὰ μέρα, ὅταν ἔκρινε πὼς εἶχε γίνεο διάσημος πειά, ἀποφάσισε νὰ πάη στὸ Βενόσιε και νὰ ἔρη τὴ Ρόζα, για νὰ της ἐξομολογήθῆ τὴν ἀγάπη του... Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, πρὶν ἀκόμα πάει νὰ δη τὸ γέρο πατέρα του, ὁ ὅποιος τὸν περίμενε —ώρα με λαχτάρα, ἔτρεξε ἀμέσως στὸν πύργο τῶν Σαιν-Σώλθ, ἀνυπομονώντας νὰ ξανασυναντήσῆ τὴν ἀγαπημένη του... Δὲν μίπηκε στὸ πάρκο τοῦ πύργου ἀπὸ τὴ μεγάλη καγκελλόπορτα. Πήδησε ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ τοῖχο, χωρὶς νὰ σὸν ἀντιληφθῆ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπῆρες και κηπουροὺς ποὺ περιδιάβαζαν στὸν κῆπο, και διεθῦνθηκε στὴν τοποθεσία, στὴν ὁποία εἶχε γνωρισθῆ για πρώτη φορὰ με τὴ δεσποινίδα ντὲ Σαιν-Σώλθ... (Θυμόταν τόσο καλὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο!...) Μὰ ὁ πάγκος, ὅπου καθότανε ἄλλοτε ἡ ξανθομαλλούσα νέα, ἦταν τώρα ἀδειανός... Ο Βαττώ ἐνοιόσε ἕνα θλιβερὸ προαισθήμα... Ἰὸὺ κακοῦ προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν αὐτὸ τοῦ ὅτι ἡ μελαγχολία ποὺ τὸν ἔπιασε ἦταν ἀδικαιολόγητη, καμικῆ. Ἡ κὴρὴ τοῦ πυργοδεοπότη δὲν μπορούσε βέβαια νὰ κάβεται ἀπὸ τὸ πρῶ ὡς τὸ βράδυ σὲ κείνο τὸν πάγκο!... Ὡστόσο, κατὰ τοῦ ἔλεγε τοῦ Βαττώ ὅτι δὲν ἔπρεπε πειά νὰ ἐλιπίζη στὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία του...

Καὶ ὁ Βαττώ διεθῦνθηκε στὸν πύργο ποὺ ἦταν χτισμένος στὴ μέση τοῦ πάρκου. Μίπηκε ἀπὸ τὴν κυρία εἰσοδο—ἕνας καλὸς λιτέριχος ποὺ τιμήθηκε

—Ο βαρῶνος πήγε σὲ κνήγη!...

—Ἐ, τότε, ἀναγγεῖλατέ με στὴ δεσποινίδα Ρόζα. Ὀνομάζομαι Ἄντωνιος Βαττώ...

Ο θαλαμηπόλος ἔκανε μιὰ βαθεῖα ὑπέκλιση. Τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ζωγράφου ἦταν και σ' αὐτὸν γνωστό. Και ὠδήγησε τὸν καλλιτέχνη σ' ἕνα ρῶς σαλονάκι. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ἐμφανιζόταν ἡ Ρόζα...

Μόλις τὴν εἶδε ὁ Βαττώ, λησιμόνησε ἀμέσως ὅλα τὰ θλιβερὰ προαισθημάτα του. Ἐνα χαμόγελο χαρὰς φώτισε τὸ πρόσωπό του... Ὡστόσο, ἡ ταραχή ποὺ τὸν ἔπιασε ξαφνικά ἦταν μεγάλη, ὥστε ἡ σκέψης του μερδεύτηκαν στὸ μυαλό του και δὲν ἤξερε πειά τί νὰ πῆ... Τὰ

—Εἶμαι... εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ σὰς ξαναἔβλεψα, δεσποινίς...

μόνα λόγια που μπόρεσε να φιθουρίσει, ήταν :

—Είμαι... είμαι πολύ ευχαριστημένος επειδή σάς ξαναθλέπω, δεσποινίς...

Οι άναγνώστες μας θα ξέρουν βέβαια ότι κάθε έρωτευμένο, μόλις βρεθεί μπρός στη γυναίκα που αγαπά, γίνεται α-πελιτιστικά κουτός...

Η Ρόζα, η οποία ήταν τώρα μία εύθυμη κοπέλλα με ροδοκόκκινα μάγουλα, αποκρίθηκε με μεγάλη ευγένεια :

—Είμαι κι' εγώ εύτυχης, κυρίε, επειδή μπορώ να σάς συγκα-ρωθώ για τους θριάμβους σας... Δεν σάς λησμονώ από την τελευταία φορά που σάς είδα... Και, να σάς πώ την αλήθεια, είμαι λιγάκι περήφανη, αφού εγώ πρώτη προμάντευσα τη δόξα που σάς περίμενε... Σήμερα, όλος ο κόσμος μιλάει για σάς!...

Τα λόγια αυτά έδωσαν θάρρος στο Βαττώ.

—'Αν πάλαση, δεσποινίς, φώναζε ό ζωγράφος με πάθος, αν άγανίστηκα για να έπιθλωθώ, τό έκανα μονάχα για σάς!... Για σάς μονάχα !

—Για μένα ; τραύλισε η Ρόζα, κιτρινίζοντας.

—Ναί, για σάς... για να μπορέσω να σάς προσφέρω, μαζί με την καρδιά μου που δεν έπαυε να χτυπάει για σάς, ένα όνομα που άρχισε κιόλας να τό φωτίζει ό ήλιος της δόξας!... Ρόζα, σάς αγαπά!...

Και ό Βαττώ, λέγοντας αυτά, γονάτισε μπρός στη Ρόζα...

Έκεινή, όμως, όπισθοχώρησε τραμαγμένη και φώναζε :

—Γιά τ' όνομα του Θεού, σωπάστε!... Είμαι παντρεμένη από καιρό!...

***

Ό Βαττώ γύρισε στο Παρίσι, τόσο περίλυπος και μελαγχολικός, ώστε οι φίλοι του δυσκολεύτηκαν να τον άναγνωρίσουν. Και άρχισε να δουλεύει με πάθος, χωρίς διακοπή, όχι για να κερδίσει περισσότερα χρήματα ή να γωνιάσει μεγαλύτερη δόξα —όλα πια τό ήσαν αδιάφορα—μά για να λησμονήσει με την εργασία τον πόνο της καρδιάς του... Για να ξεχάσει τη Ρόζα, έκανε κι' ένα ταξείδι στην 'Αγγλία... 'Επέστρεψε όμως στο Παρίσι σέ χειρότερη κατάσταση...

Ένας φίλος του τον φιλοξένησε στην έξοχική του βίλλα. Χαμένες όμως πήγανε ή προσπάθειες των γιατρών, που άγωνίστηκαν να σώσουν τον μεγάλο καλλιτέχνη... Ό Βαττώ έσθυσε σιγά-σιγά, ώπουπο πέθανε μ' ένα παράξενο χαμόγελο σά χαίλει.

—'Από τί να πέθανε άραγε τόσο νέος, τριάντα έφτά χρόνια παλληκάρη, χωρίς να πάρη καμμία σοβαρή άρρώστεια ; αναρωτήθηκαν οι φίλοι του.

Και κανείς δεν μπορούσε να δώσει μία άποκρι-σι στο έρώτημα αυτό, γιατί ό Βαττώ κράτησε απ' όλους μυστικό τον έρωτά του για τη Ρόζα.

Και δεν σκέφτηκε ν' άπαντήσει :

—Ό Βαττώ πέθανε από έρωτα!...

JEAN MAUCLERE

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

ΤΟ ΡΑΔΙΟ ΚΑΙ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Είνε άδύνατο να μη γελάσει κανείς, όταν διαβάσει ένα άρθρο για τό ράδιο που δημοσιεύτηκε τελευταία σέ μία μηνιαία 'Αμερικανική έπιθεώρηση. Ό άρθρογράφος προσπαθεί να πείσει τό άναγνωστικό κοινό της έπιθεώρησης ότι τό ράδιο ήταν γνωστό απ' την εποχή του Μωυσέως! 'Ιδού ένα μέρος της διασκεδαστικής έπιχειρηματολογίας του 'Αμερικανού άρθρογρά-φου :

«Ό Μωσής είπε ότι τό φώς έγένητο την πρώτη ήμέρα της δημιουργίας, ό δέ ήλιος και τό φεγγάρι την τρίτη ήμέρα. 'Ω-στε, βασιζόμενοι στό λόγια του Μωυσέως, είμαστε βέβαιοι ότι ό κόσμος, τό άπειρον άχανές, φωτιζότανε από κάποια άλλη πηγή φωτός, κι' όχι απ' τον ήλιο. Ποιά όμως μπορούσε νάται αυτή ή πηγή ; Δεν χωρεί άμφιβολία, ότι ήταν τό ράδιο. Τό ρά-διο εινε ή πνοή του Δημιουργού επί της άδρανους ύλης».

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Οί φτωχοί δεν γνωρίζουν την «δικαιοσύνη», παρά από τό κα-κό που τους κάνει.

Ε.ϋ. Μπριέ

Η γυναίκες δεν έχουν τό ασθένια της δικαιοσύνης. Προτιμούν τις καλές άδικίες, άρκει να είνε προς τό συμφέρον τους...

Α. Μυσσέ

Στη ζωή, πρέπει κανείς να ξέρη να ό-φίσταται τις άδικίες... ως τη στιγμή που άρχίζει να τις κάνει κι' ό ίδιος...

'Αλ. Κα πύς

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΘΕΟΤΟΚΗ

Η διαπρακτικός του. Η συμβουλεύς του προς τον Κάιζερ, πού έγινε άληθινές. Η έκτιμησις του βασιλέως Γεωργίου προς τον Θεοτόκη. Ο Θεοτόκης μενομήχας. Πώς έπροσέλασε τους Βουλγάρους σπουδαστάς στο Παρίσι, γιατί έβρισκε την 'Ελλά-δα. Όπου οι Βουλγάροι τά χάνουν, κτλ. κτλ.

Η πολιτική διαπρακτικός του Θεοτόκη δεν ήταν τυχαία. Η προ-στική του άπάντι σε πολλά προβλήματα εξαωθήθηκε κατόπιν ά-πό την εξέλιξη των πραγμάτων, κατά πανηγυρικό τρόπο.

Κατά την διάρκεια μάχιστα του πολέμου ό Κάιζερ, πολλές φορές, θυμήθηκε τις σοφές σκέψεις άπάντι στη διεθνή πολιτική του Κερκυ-ραίου πολιτευτού.

Λέγεται άκόμη ότι κατά τις τραγικές στιγμές του παγκοσμίου πολέ-μου, ό Κάιζερ είχε στις πολιτικές και στρατιωτικές κορυφές της Γερ-μανίας, πού τον περιστοιχίζανε :

—Πόσο σιγά πράγματα μού έχει πη ό Θεοτόκης, τά όποια βρίσκω σήμερα μπροστά μου...

Κι' όταν ή 'Ιταλία άνήθιξε τις σημαϊακές άποχρεώσεις της προς τις Κεντρικές Αυτοκρατορίες και ήρθε στον πόλεμο στο πλευρό της 'Αντάντ, ό Γερμανός αυτοκράτορας έκάλειε τό γιό του Θεοτόκη, πού ήταν τότε πρεσβευτής μας στο Βερολίνο, και τό είπε :

—Μόνον ό πατέρας σας, κ. Θεοτόκη, έπρουμάντερε τη διαγωγή άύ-τη της 'Ιταλίας.

***

Ό άείμνηστος βασιλεύς Γεώργιος αγαπούσε επίσης και έκτιμούσε πολύ τον Θεοτόκη. Τις γνώσεις του τις άκούε πάντοτε με ιδιαίτερη προσοχή και πολλές φορές τις παραδίδεταν.

Κάποτε ό βασιλεύς Γεώργιος δεν τάχε καλά με τον Κάιζερ. Η σχέ-σις των δύο έστεμμένων είχαν σθηνθή. Ό Θεοτόκης, έ-χοντας την αντίληψη ότι έπρεπε άποσπείσσει να μονιά-σουν οι δύο βασιλείς, σινέταξε μια έπιστολή εκ μέρους του βασιλέως μας προς τον Κάιζερ, την διάβασε στο έ-ποσηγο σινδουβίλο και κατόπιν πήγε στο παλάτι και την διάβασε στον βασιλέα μας, ό όποιος την υπέγραψε και την άπέστειλε άμέσως στον Κάιζερ.

Έτσι ή σχέσις των δύο βασιλέων έγιναν πάλι φιλικώ-τατες και ό Κάιζερ δέχτηκε στις Γερμανικές στρατιωτι-κές σχολές πολλούς άξιωματικούς μας, μεταξύ των ό-ποιων και τους γενικούς έπιτελείς των νικηφόρων πολέ-μων του 12 και 13.

***

Ό Θεοτόκης ήταν επίσης αρκετά γενναίος. Κάποτε, στο Παρίσι, έμνομάχησε με κάποιο Γάλλο, ό όποιος εί-χε μάλιστα προσβλητικά για την 'Ελλάδα.

***

Ό Θεοτόκης δεν άνεχότανε ποτέ και με κανένα τρόπο, να προσβληθεί ή ένδοξη μας άξιοπρέπεια. Διηγούτανε σχε-τικώς τό έξης έπεισόδιο, πού συνέβη κι' αυτό στο Πα-ρίσι, τον καιρό πού ό Θεοτόκης ήταν εκεί φοιτητής :

Σ' ένα καφενείο του Παρισιού, στο όποιο συχνάζανε 'Ελληνες και Βουλγάροι, μερούσι απ' τους Βουλγάρους άρχισαν μιά μέρα να βοΐζουν την 'Ελλάδα, χωρίς κανείς από τους 'Ελληνες, πού βρισκότανενα έ-κεινη την ώρα στο καφενείο, να σηκωθεί και να τους ζητήσει τό λόγο.

Όταν τό έμαθε αυτό ό νεαρός τότε Θεοτόκης, έγινε έξω φρενών. Πήγε άμέσως στο καφενείο πού συχνάζανε οι υθροστές της πατρίδος του και ριζώνοντας προκλητικά τό μυλιέτιο του άπάντι στο τραπέζι, γύρω στο όποιο καθόντουσαν οι Βουλγάροι, τούς φώναζε :

—Όποιος έπιθυμεί από σάς, κύριος, ής δεχθή τό μυλιέτιο αυτό !...

Άμέσως τότε οι Βουλγάροι πού ζήτησαν σιγνάμη και μπροστά σ' ό-λους τούς θιαμώνες του καφενείου, άνακατέψανε τις βρισιές πού εκ-στοιμάανε εναντίον της 'Ελλάδος.

***

Ό Θεοτόκης ήταν πονόφρονος και φιλόανθρωπος. Ποτέ, σέ κανένα, δεν άνήθιξε την συνδρομή του. Πολλούς φτωχούς, άλλ' άξιους νέους, τούς βοήθησε να διατρέφουν, πράγμα για τό όποιο περιφανεύοντανε και έλεγε :

—Θέλω να βλέπω τους φίλους μου να εύτυχούν και να προσδίδουν, διότι ταπεινότεράς θα μού παρέχουν την ήθικην αυτών συνδρομην !

***

Περσιώστερο απ' όλους τούς έστεμμένους έκτιμούσε — όπως είπαμε — τον Θεοτόκη ό ήλις εξόριστος στό Ντόν Κάιζερ.

Δείγμα της έκτιμησούς και της φιλίας του Κάιζερ, εινε κι' ό τρόπος με τον όποιο κάλεσε κάποτε τον Θεοτόκη να τον έπισκεφθή στο 'Αχιλ-λειο. Ό αυτοκράτορας άνέθεσε στον πρέσβη και στην πρεσβεία της Γερμανίας να πάνε στο σπίτι του φίλου του 'Ελληνος πολιτικού, να τον λάβουν μαζί τους με τό αυτοκρατορικό αυτοκίνητο και να τον ώ-δηγήσουν στο 'Αχιλλείο, όπου ή Μεγαλειότης του θα τον περίμενε !...

Η έξαιρετική δέ αίτη αυτοκρατορική εύνοια προς τον Θεοτόκη ήταν έντελής προσωπική, γιατί κατά την εποχή εκείνη ό Θεοτόκης ούτε πρωθυπουργός ήταν, ούτε καν ύποφυος.